

På denne baggrund forekommer det rimeligt at kæde dækningen af den øgede-landsbevilling sammen med afgift på det indenlandske sukkerforbrug.

Sukker er — i modsætning til mange andre forbrugsvarer — ikke pålagt nogen afgift.

Ved sagens behandling i folketinget fremsatte *statsministeren* som fungerende udenrigsminister nogle bemærkninger om forslaget. Han udtalte indledningsvis:

„Jeg vil gerne sige, at regeringen ser med stor sympati på den almindelige indstilling, der ligger bag det foreliggende forslag, nemlig ønsket om, at Danmarks bidrag til udviklingslandene skal stige i hastigt tempo. Forslagsstillerne henviser til den ofte omtalte udtalelse i FN om, at bistanden fra de industrialiserede lande til udviklingslandene bør hæves til det foreløbige mål, svarende til 1 pct. af nationalproduktet. Denne målsætning har Danmark været med til at stemme for, og jeg vil gerne ved denne lejlighed forny forsikringen om, at regeringen vedkender sig denne målsætning, selv om vi jo — som det også hedder i bemærkningerne til forslaget — næppe kan nå målet i 1970.

Hvad først angår spørgsmålet om en bevillingsforøgelse til disse formål for indeværende finansår, må regeringens svar blive, at udviklingshjælp kræver en omhyggelig planlægning, og at et beløb i indeværende finansår på 50 mill. kr. vanskeligt ville kunne anvendes effektivt, hvis vi selv skulle iværksætte anvendelsen af det. Man kan naturligvis altid forøge det, man vil betale til FN og andre internationale organisationers hjælpearbejde, men til en fornuftig bilateral hjælp i form af uddannelse, medicinalvarer o. s. v. kræves der erfaringsmæssigt et betydeligt forarbejde, hvis beløbene virkelig skal give den hjælp, have den effektive virkning de steder, man ønsker at hjælpe, som er tilsigtet.“

Statsministeren mente derfor, det ville være urigtigt af folketinget at træffe beslutning om allerede nu, at der skal foretages en ekstraordinær stigning på 100 mill. kr. for 1967-68. Det, man skal samle sig om i arbejdet, må være at få — hvad skal jeg sige — den samme stærke stigning ind på budgettet for næste år eller i hvert fald at få en stigning; det må jo bero på de planlæggende finansmyndigheders arbejde, hvor stor den kan blive, og på udvalgets vurdering af, hvor meget man er i stand til at placere på en rigtig måde i udlandet. Men regeringen er altså indstillet på, at denne vækst skal fortsætte, og dette må vel være den rigtige måde at tage det på. Jeg mener derfor ikke, det vil være rigtigt at vedtage det forslag til folketingsbeslutning, som liberalt centrum har fremsat, men jeg har altså ønsket at udtale min allerbedste forståelse for hensigten bag forslaget og give det så gode kommentarer med på vejen, som jeg her har været i stand til.

Når man tager den stilling, er der vel egentlig ingen grund til